

Αμηχανία, αγώνας και ελπίδα

[/ Άρθρα](#)

α) «Πιεζόμαστε από παντού, αλλά δεν φτάνουμε σε αδιέξοδο. Βρισκόμαστε σε αμηχανία, όμως δεν απελπιζόμαστε. Μας καταδιώκουν, ο Θεός όμως δε μας εγκαταλείπει. Μας ρίχνουν κάτω, αλλά δε χάνουμε τον αγώνα». Οι παραπάνω λόγοι ανήκουν στον απόστολο Παύλο και περιέχονται στη Β΄ προς Κορινθίους επιστολή και ειδικότερα στο αποστολικό ανάγνωσμα της σημερινής Κυριακής (Β΄ Κορ. 4, 6-15). Και οι λόγοι αυτοί έχουν διαχρονική αξία και δύναμη, αφού σε κάθε εποχή τόσο το έργο της διδαχής όσο και ο αγώνας βίωσης του ευαγγελίου της αγάπης συναντούν πλείστους κινδύνους και παγίδες του πονηρού. Αναλογικά όμως συνδέονται και με τον καθημερινό αγώνα της ζωής των ανθρώπων.

β) Ο θείος Απόστολος είχε κοπιάσει για την ίδρυση της Εκκλησίας της Κορίνθου, γι' αυτό και με κάθε ευκαιρία ζητούσε να πληροφορηθεί για την πνευματική της πρόοδο. Όταν έμαθε ότι μετά την επίσκεψή του ξέσπασαν διαμάχες μεταξύ των μελών της και αμφισβητήσεις του αποστολικού του κύρους, τους γράφει από τη Μακεδονία με ζωντανό, πηγαίο και προσωπικό τόνο, προκειμένου να τους ειρηνεύσει. Και αυτά που γράφει δεν είναι ιδέες ευσεβούς στοχασμού, αλλά η αποθησαυρισμένη εμπειρία του ανθρώπου που ακολουθεί το δρόμο του Θεού.

γ) Κατεξοχήν άνθρωπος του Θεού είναι εκείνος που φωτίζεται από το Άγιο Πνεύμα, εκείνος που αντιφεγγίζει το φως του Χριστού, εκείνος που γίνεται ακηλίδωτος καθρέπτης και αντανakλά το θείο φως. Και το φως αυτό φωτίζει τον ίδιο και όσους βρίσκονται γύρω από αυτόν. Ο θησαυρός της θεογνωσίας και του θείου φωτισμού διασώζεται και μεταδίδεται με «οστράκινα σκεύη», ανθρώπους ασθενείς και ατελείς, οι οποίοι βέβαια δεν έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους. Στέκονται όμως με δέος και σεβασμό μπροστά στον αδαπάνητο πλούτο, τον οποίο τους εμπιστεύτηκε ο Θεός.

δ) Οι εξωτερικές πιέσεις και δυσκολίες του πνευματικού αγώνα εξοστρακίζονται από τη δύναμη του εσωτερικού φωτισμού αλλά και τη σχετικότητα των πραγμάτων του παρόντος κόσμου. Είναι ενδεικτικό ότι ο Απόστολος Παύλος στην προηγούμενη επιστολή, την Α΄ προς Κορινθίους, τόνισε τον εσχατολογικό χαρακτήρα του πνευματικού αγώνα. Όπως ο αθλητής προπονείται, προετοιμάζεται και αγωνίζεται τίμια έχοντας το μυαλό του στον τερματισμό, έτσι και ο χριστιανός αντιμετωπίζει τις δυσκολίες του παρόντος βίου μέσα από την προοπτική της αιωνιότητας και θείας μακαριότητας.

ε) Ως εξής περιγράφει τη δική του ουρανόδρομη πορεία: «Εγώ, λοιπόν, έτσι τρέχω, με τα μάτια στηλωμένα στο τέρμα· έτσι πυγμαχώ, όχι σαν κάποιον που δίνει γροθιές στον αέρα. Με σκληρές ασκήσεις ταλαιπωρώ το σώμα μου και το δουλαγωγώ, από φόβο μήπως, ενώ θα έχω κηρύξει στους άλλους, εγώ ο ίδιος κριθώ ακατάλληλος» (βλ. Α΄ Κορ. 2, 24-25). Ο Απόστολος του Θεού δεν επαίρεται και δεν καυχιέται για την αξιοσύνη και τα προτερήματά του. Ό,τι καλό έχει, το αποδίδει στη θεία χάρη. Κατά τον ίδιο τρόπο στο σημερινό κείμενο γράφει: Έχουμε το θησαυρό σε «οστράκινα σκεύη», σε πήλινα δοχεία, ώστε να γίνεται φανερό πως η υπερβολική δύναμη ανήκει στο Θεό και δεν προέρχεται από μας.

στ) Οι δυσχέρειες που συναντά ο Απόστολος στο ιεραποστολικό του έργο είναι ποικίλες και συνδέονται αφενός με τον ιουδαϊκό νομικισμό και αφετέρου με τη θρησκεία των ειδώλων. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στις μέρες μας. Όσοι θέλουν να ζήσουν με πιστότητα και συνέπεια τη χριστιανική ζωή, έχουν να αντιμετωπίσουν από τη μια μεριά τον ευσεβισμό και την προσκόλληση σε εξωτερικούς τύπους ορισμένων εριστικών ανθρώπων που κρίνουν τους πάντες και τα πάντα χωρίς αγάπη. Ενώ από την άλλη, έρχονται αντιμέτωποι με το πνεύμα του κόσμου, το οποίο είναι τόσο αλλοτριωτικό που χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια, για να σταθεί κάποιος πνευματικά όρθιος.

ζ) Έτσι ο χριστιανός βρίσκεται εξ αρχής σε ένα διαρκή αγώνα, ο οποίος αποτελεί την καλύτερη προπόνηση για τον αγώνα της ζωής. Και εδώ βρίσκεται το λεπτό σημείο σύνδεσης της πνευματικής ζωής με τις άλλες εκδηλώσεις του ανθρώπινου βίου. Εάν η μαρτυρία των χριστιανών εκφρασθεί ως βιωμένη αγάπη για τον «άλλο», διαρκές ενδιαφέρον για τον πλησίον, ανοχή στη διαφορετική αντίληψη, σεβασμός και έγνοια για κάθε πλάσμα του Μεγαλοδύναμου, τιμιότητα στην εργασία και τις διαπροσωπικές σχέσεις, τότε δεν «ρίχνονται γροθιές στον αέρα» και δεν μετατρέπεται η πίστη σε ιδεολόγημα. Εμπνέονται οι άνθρωποι από τη χριστιανική ελπίδα, αντιμετωπίζουν με θάρρος και τόλμη τις δύσκολες συγκυρίες, δίνουν νόημα στη ζωή τους και δεν επιτρέπουν στον εαυτό τους να περάσει από την αμηχανία στην απόγνωση.

πηγή: [Εφημερίδα «Μακεδονία»](#)

<http://bit.ly/12pgmnG>